

saa saare hørt hans Navn, før han slog sine Arme omkring ham, løftede sig paa Tærne og med fugtig Mund gav ham et Smæk-kys paa bægge Kinder.

„Nej, saa det er Emanuel Hansted!“ lød det alle vegne. I flere Minutter var Luften omkring ham fyldt med Lyden af hans Navn.

Selv ønskede han blot at komme bort. Han var bleven for uvant med Smiger til at føle Behag ved Fru Gyllings honning-søde Tale; og denne almindelige Henrykkelse over ham, disse Lovord af Folk, der endnu ikke kendte den sande Tilstand i hans Menighed, knugede og ydmygede ham. Da den norske Digter i det samme vendte tilbage fra en Rundtur ude i Haven og straks trak Opmærksomheden til sig ved et af sine rungende Udbrud, benyttede han derfor Lejligheden til at fjerne sig og gik ud for igen at søge efter Hansine.

III

Han fandt hende omsider ude bagved Haven, hvor hun sad paa et Gærde under en Hyldebusk i Selskab med et stort, fremmed Bondefruentimmer, der allerede paa Afstand forbavsede ham ved at sidde med Hansines ene Haand i sit Skød. Da han kom nærmere, saa han, at de bægge søgte at skjule en stærk Sindsbevægelse, og at den ubekendte endog havde røde Øjne, som om hun havde grædt. I det samme genkendte han Hansines Ungdomsveninde, den rødhaarede Ane, der for seks Aar siden havde lidt den Vanskæbne at blive gift med en „Skalling“.

Skallingerne var et Fiskerfolk, der boede paa en Landtunge helt ude ved det aabne Hav. Ligesom i sin Tid de gamle Skibberupere plaskede de omkring i nære og fjerne Fjorde og gjorde Landgang rundt om paa Kysterne for at afhænde deres Fangst. Fra gammel Tid bekendt for deres vilde og trodsige Liv havde de ogsaa senere vist sig fuldstændig upaavirkelige overfor den aandelige Vækkelsesgerning indenfor Folket, hvisaarsag de blev skyet og foragtet af alle de øvrige Kystbeboere. Ane havde kort efter Hansines Bryllup truffet en ung, køn, sorthaaret Skalling inde i Købstaden og til sin største Forskrækkelse forelsket sig i ham.